

[K. Helveg Petersen.]

ning langt overgår mange af de sikkerheds-konferencer, der i øvrigt holdes.

Ser vi på den direkte hjælp, Danmark yder til udviklingslandene, står det ikke godt til. Vi er, hvor det drejer sig om den bilaterale hjælp, et af de sidste lande. Ministeren refererede til den plan, som blev forelagt i sidste folketingsår, om, hvordan Danmark i løbet af 1972-73 skulle være nået op på at yde 1 pct. af nationalindkomsten til hjælp til udviklingslandene. Jeg håber, at vi kan gå hurtigere frem.

Udenrigsministeren kom forsigtigt ind på den tanke, at når de 2 supermagter en dag i fællesskab samvirker om løsningen af udviklingslandenes problemer, bliver der plan i tingene. Ja, set under en helhedssynsvinkel er det jo en fuldstændig tåbelig tilstand, at verden ofrer et beløb på vel omkring 1.200 milliarder kr. årlig på rustningsformål, mens man kun bruger en brøkdel deraf til at fremme udviklingslandenes vilkår, og det er en urimelighed, at vi fortsat i Europa inden for de 2 pagtsystemer går og vogter på hinanden i stedet for for alvor at frigøre vore kræfter til en indsats for løsningen af de problemer, der i fremtiden bliver helt dominerende.

Danmark har sammen med de øvrige nordiske lande gjort sig gældende på en god måde ved løsningen af fredsbevarende opgaver. Det vil være en helt naturlig sag, om vi tog skridt til at opbygge særlige FN-styrker, således at de unge på sessionen kunne vælge at indtræde i disse særlige styrker og dér få en uddannelse, der svarer til de krav, som de fredsbevarende opgaver stiller. Efter min opfattelse vil oprettelsen af sådanne særlige styrker modsvare et behov, FN har. Gang på gang må FN improvisere, når man skal løse fredsbevarende opgaver, og man diskuterede da også i FN hele dette spørgsmål. Danmark bør sammen med de øvrige nordiske lande tage et særligt initiativ. Vi må regne med, desværre kun, at der i de kommende år bliver brug for fredsbevarende styrker, og jeg tror, at mange unge ville føle, at der her både er tale om en nødvendig opgave og om en meningsfuld opgave.

Til de sikkerhedspolitiske bestræbelser hører også en øget indsats inden for forskning af international politik og konfliktforskning. Vi bør i samarbejde med de andre

nordiske lande gennem forskning og ekspertundersøgelser skaffe os størst mulig klarhed over de forudsætninger, der knytter sig til konflikter. Vi bør støtte tanken om et internationalt forskningsråd, placeret under Den interparlamentariske Union eller FN. Det er faktisk utroligt, at man ikke for længst har taget den opgave op. Gang på gang oplever man, at der i FN og andre internationale organer føres en diskussion, hvor de stridende parter overdænger hinanden med beskyldninger, uden at de, der ikke deltager i striden, har mulighed for virkelig at skønne over, hvad der er sandt og hvad der er usandt i det, der siges. Jeg siger ikke, at oplysninger sikrer en sags retfærdige løsning, så længe nationalismen dominerer, som den gør; men det er dog en første forudsætning, at verdensoffentligheden har størst mulig klarhed over konfliktproblemerne, deres forudsætning og hele karakter, og kun et internationalt organ placeret på et meget højt niveau kan sikre, at dette sker, og at massemeddelelsesmidlerne beskæftiger sig med dets arbejde.

Det siges ofte, at de små nationer ingen indflydelse har, og at vi skal afholde os fra at blande os i ting, som ligger uden for vore områder. Den afgæede handelsminister talte om romantik og idealisme. Han måtte gå af, og det må tages som et udtryk for, at regeringen har den opfattelse, at vi skal tage stilling til tingene, fordi de kommer os ved. Det betyder ikke, at vi skal kaste os ud i uovervejede og hasarderede beslutninger. Men det betyder, at vi skal følge udviklingen med stor opmærksomhed, sætte os grundigt ind i tingene og bruge de kræfter, der skal til — og her har vi langt igen. Faren, der truer os, er så stor, at vi simpelt hen også i de tilfælde, hvor vor indsats kun kan være beskedent, må gøre, hvad der overhovedet er muligt for os for at påvirke udviklingen frem imod fredeliggørelse og afspænding.

Niels Westerby: Udenrigsministeren er allerede flere gange blevet takket for den redegørelse, som blev afgivet den 16. november, og jeg vil også gerne føje min tak til for en både fyldig og velovervejet redegørelse. Jeg vil også takke den tidligere udenrigsminister, hr. Per Hækkerup, for en række særdeles klare sikkerhedspolitiske